

Ko je pa začula naša zemlja prvi jok božjega Deteta, tedaj sta urno pognali »lakota« in šentjanževa roža pravo pravcato cvetje v čast Zveličarjevemu rojstvu. Tako zelo sta se ga razveselili.

Praprotni listi se pa niso genili in niso kazali ne veselja ne spoštovanja. Velo in leno so visele rjave zastavice s svojih pecljev in spavale naprej svoje zimsko spanje. Zato jim je odvzel ljubi Bog za vse čase njih poletni cvetni venec in odtlej stoji praprot vse leto brez lepote, brez najmanjše cvetke, in samo rjavkaste ali črnikaste pičice ali prožice še kažejo, kje je sedelo svoje dni srebrno cvetje. Večkrat pa prevzame praprot nekaj kakor boleost in grenko kesanje nad zgubljeno lepoto in takrat poveša žalostno svojo glavo in krila kot obstreljena ptica.

»Lakota« je pa dobila od Boga lepe, dolge vejice, polne zlatih in srebrnih gumbov, in sme nositi ta okrask do sodnega dne. Šentjanževa roža je pa kar naravnost čudežna cvetlica: Iz njenih popkov še danes lahko iztisneš krvave solze, s katerimi je rosila Marija na božično noč v stiski in bolečini borno slamnato ležišče.

Obe ti rastlini imenujejo zato tu in tam tudi »slamico naše ljube Gospe«.

Esén:

Narcisi . . .

*Narcisi . . .
so zacveteli
zlatobeli
v dolini,
narcisi . . .
srečnih dni spomini.*

*Ko sem se mašnika igral,
otrok mašo daroval,
ves oltarček sem okrasil
z zlatobelimi narcisi . . .*